

Arrest

nr. 264 153 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 augustus 2021 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2021 wordt bevestigd.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 augustus 2019 diende verzoekster een aanvraag in om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2021 verklaarde de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 260 974 van 22 september 2021 vernietigde de Raad deze beslissing.

Op 15 maart 2021 legde de gemachtigde eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten op. Tegen deze beslissing diende verzoeker ook een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 260 975 van 22 september 2021 vernietigde de Raad dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 april 2021 diende verzoekster een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Op 10 augustus 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk en bevestigde hij het bevel van 15 maart 2021.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 21.04.2021 en aanvullend op 11.05.2021, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: S. Y. A.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Jordanië

Geboortedatum: [...]1965

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende: [...] ANTWERPEN

om de volgende reden onontvankelijk:

De buitengewone omstandigheden worden geval per geval onderzocht. De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.

De door betrokkene aangehaalde buitengewone omstandigheden luiden als volgt :

- *Dat zij de aanvraag niet in haar land kon doen omdat zij hier al was voor haar huwelijk*
- *Dat haar man al lang gepensioneerd is en zij zijn steun en toeverlaat is. Zij de dagelijkse zorg voor hem op zich neemt en het huishouden*
- *Dat zij niet kan terugkeren naar Jordanië gezien ze daar momenteel de nodige documenten niet voor heeft en ook niet meer kan krijgen.*

Wat de eerste aangehaalde reden betreft, is het niet onredelijk te stellen dat mevrouw er zelf heeft voor gekozen om vóór haar huwelijk dd. 25/01/2021, weliswaar illegaal, verder op het Belgisch grondgebied te verblijven.

Betrokkene wist dat haar verblijf destijds slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure, opgestart op 08/11/2012, en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd definitief afgesloten op 10/09/2013.. Mevrouw werd niet erkend als vluchteling en verkreeg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus. Mevrouw maakte niet aannemelijk dat ze het land van herkomst verliet uit een gegronde vrees voor vervolging. De Belgische asielinstanties hechtten geen geloof aan de asielmotieven van mevrouw. Op 28/10/2013 diende ze een tweede asielaanvraag in, dewelke opnieuw definitief werd afgesloten op 28/04/2015. Telkens werd aan mevrouw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend die ze niet heeft opgevolgd. Meer nog er werd ten aanzien van haar dd. 15/01/2019 een inreisverbod van 3 jaar genomen omdat ze weigerde gevolg te geven aan het bevel van 15/10/2013. Hardnekkig bleef ze volhouden en diende op 09.08.2019 een aanvraag 9bis in dewelke op 15.03.2021 onontvankelijk werd verklaard samen met een bevel het grondgebied te verlaten waarvan zij per aangetekend schrijven op 16.04.2021 in kennis werd gesteld. Zij ging hiertegen in beroep bij de RvV op 12.05.2021. Ze wacht het beroep niet af en diende

ondertussen onderhavige aanvraag 10-12 bis in op 21.04.2021, eveneens in buitengewone omstandigheden(sic).

Betrokkene heeft bewust in illegaal verblijf haar gezinsleven ongebouwd, zij is verantwoordelijk voor de gevolgen hiervan. Het feit dat betrokkene heden een gezin vormt met haar echtgenoot op het Belgische grondgebied doet geen afbreuk aan het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst, om aldaar een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Wat de tweede aangehaalde reden betreft namelijk dat haar man dagelijkse zorg nodig heeft gezien zijn gepensioneerde leeftijd en zij het huishouden doet, zijn er hiervan echter geen bewijsstukken overgemaakt die dit staven en bovendien kan je in België voor dergelijke zaken beroep doen op sociale instanties.

Wat de laatste aangehaalde reden betreft, namelijk dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Jordanië omdat ze er de nodige documenten niet voor heeft en deze ook niet meer kan verkrijgen, kan niet worden beoordeeld gezien daar eveneens geen bewijsstukken van worden voorgelegd.

Afsluitend kan worden gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Hierbij wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en dient betrokkene tevens gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar in kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 16.04.2021.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat de verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land). Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene niet kan reizen. De scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon is verre van absoluut, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot betrokkene het visum D bekomen heeft. Intussen moet het perfect mogelijk zijn voor betrokkenen om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven.”

2. Over de ontvankelijkheid

Thans blijkt dat de bestreden beslissing ook een bevestiging bevat van het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2021, aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 april 2021. Zoals blijkt uit de supra aangehaalde feiten, heeft de Raad evenwel bij arrest nr. 260 975 van 22 september 2021 dit bevel vernietigd. Er blijkt niet dat tegen dit arrest een beroep is ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat omwille van de vernietiging door de Raad dit bevel moet geacht worden nooit te hebben bestaan.

Bijgevolg acht de Raad het beroep, in zoverre gericht tegen de bevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder voorwerp en dus onontvankelijk. Dit werd voorgelegd aan het tegensprekelijk debat ter zitting. Beide partijen kunnen volgen dat het beroep wat betreft de bevestiging van het bevel van 15 maart 2021 zonder voorwerp is geworden.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf

In het enig middel voert verzoekster onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Zij licht het middel onder meer toe als volgt:

"1. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 12bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet alsook op artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven: 1°[...]; 2°[...]; 3°[...]; 4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om erzieh te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten: - de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; - hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn; - de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partners, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; 5° [...] 6° [...] 7°[...]."

Artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet: "De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats: (...) 3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit; (...)."

Uit de bovenstaande bepalingen blijkt dat op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet de echtgenote van een derdelander met een onbepaalde machtiging tot verblijf van rechtswege is toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan bepaalde voorwaarden. Zo moet een vreemdeling die verklaart zich in een van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen te bevinden, zijn aanvraag in principe indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Indien hij zich echter bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en daartoe alle vereiste bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit, kan hij zijn aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Het gemeentebestuur moet zich dan onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de gemachtigde

De verzoekende partij diende op 21 april 2021 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Door middel van de bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd omdat de verzoekende partij volgens de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet heeft aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen terug te keren naar haar land om daar het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

2. [...]

De verzoekende partij wijst er bovendien op dat dit oordeel van de gemachtigde verschillende feitelijke elementen miskent die door haar werden ingeroepen in verband met haar verblijf in België (waaruit volgt dat zij net trachtte om een legaal verblijf te verkrijgen) en de onmogelijkheid om terug te keren naar Jordanië (waardoor zij de bevelen om het grondgebied te verlaten niet kon opvolgen). Verzoekster trachtte zich niet te nestelen in illegaal verblijf, maar verzocht meermaals tot een machtiging tot verblijf (zoals via de asielprocedure). Zij verbleef bovendien meermaals in een gesloten centrum. Er bleek echter steeds dat verzoekster niet kon worden verwijderd naar Jordanië toe. De nodige reisdocumenten ontbraken, hetgeen bevestigt dat het voor verzoekster onmogelijk, dan wel zeer moeilijk is om naar Jordanië terug te keren.

De nodige bewijsstukken hiertoe bevinden zich in het administratief dossier en zijn de verwerende partij gekend. Dit nuanceert in belangrijke mate dat verzoekster zelf "verantwoordelijk" kan worden gehouden voor haar (illegaal) verblijf in België en "voor de gevolgen hiervan". Niettemin worden deze elementen, hoewel ze gekend moeten zijn door de gemachtigde, niet betrokken in het oordeel van de gemachtigde.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 12bis, §1, 3° Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplichting.

[...]

4. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat in de bestreden beslissing door de gemachtigde wordt gesteld stelt dat er geen "bewijsstukken" zouden bestaan waaruit zou blijken dat verzoekster niet kan terugkeren naar Jordanië (stuk 1, pagina 2). Verzoekster gaf immers aan dat zij niet over de nodige documenten beschikt (en evenmin kan verkrijgen) om terug te keren naar Jordanië (stuk 1, pagina 1).

Uit het administratief dossier kan nochtans worden vastgesteld dat verzoekster meermaals in een gesloten centrum verbleef. Er bleek echter steeds dat verzoekster niet kon worden verwijderd naar Jordanië toe. De nodige reisdocumenten ontbraken, hetgeen bevestigt dat het voor verzoekster onmogelijk, dan wel zeer moeilijk is om naar Jordanië terug te keren.

Dit bewijs vloeit dus (mede) voort uit het administratief dossier en de eigen (herhaaldelijke) inspanningen van de verwerende partij om verzoekster gedwongen het grondgebied te laten verlaten. Dit bleek telkens onmogelijk te zijn, waardoor verzoekster opnieuw in vrijheid werd gesteld.

Deze elementen worden ten onrechte niet betrokken in de gemaakte beoordeling- door te stellen dat er "geen bewijsstukken" zouden voorgelegd zijn door de gemachtigde in de bestreden beslissing. Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 12bis, §1, 3° Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplichting."

Verzoekster voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Ze stelt dat de gemachtigde verschillende feitelijke elementen heeft miskend die door haar werden ingeroepen in verband met haar verblijf in België en de onmogelijkheid om terug te keren naar Jordanië, waardoor zij de bevelen om het grondgebied te verlaten niet kon opvolgen. Verzoekster stelt dat ze zich niet trachtte te nestelen in illegaal verblijf, maar meermaals verzocht om een machtiging tot verblijf. Ze geeft aan verschillende malen in een gesloten centrum verbleven te hebben, maar dat telkenmale bleek dat ze niet naar Jordanië kon verwijderd worden omdat de nodige reisdocumenten ontbraken. Dit bevestigt volgens verzoekster dat het voor haar onmogelijk of zeer moeilijk is om naar Jordanië terug te keren. Verzoekster stelt dat die elementen gekend zijn aan de gemachtigde, maar dat de gemachtigde die niet in zijn oordeel heeft betrokken. Zij acht hierdoor de zorgvuldigheidsplicht en artikel 12bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° [...]

2° [...];

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° [...].”

Zoals verzoekster aanstipt, moet een vreemdeling die verklaart zich in een van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen te bevinden, zijn aanvraag in principe indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Indien hij zich echter bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en daartoe alle vereiste bewijzen overmaakt, kan hij zijn aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

Het is niet betwist dat verzoekster op 21 april 2021 een aanvraag indiende voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Door middel van de bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd omdat verzoekster volgens de gemachtigde niet heeft aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen terug te keren naar haar land om daar het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

In het administratief dossier bevindt zich de aanvraag van 21 april 2021 niet, zodat de Raad niet kan nagaan welke buitengewone omstandigheden verzoekster precies heeft aangehaald. Echter uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat verzoekster onder meer heeft gewezen op het feit dat zij niet kan terugkeren naar Jordanië omdat ze er de nodige documenten niet voor heeft, anders zou de gemachtigde hier niet op geantwoord hebben in de bestreden beslissing. De gemachtigde stelt dienaangaande louter: *“Wat de laatste aangehaalde reden betreft, namelijk dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Jordanië omdat ze er de nodige documenten niet voor heeft en deze ook niet meer kan verkrijgen, kan niet worden beoordeeld gezien daar eveneens geen bewijsstukken van worden voorgelegd.”*

De Raad kan dit niet als een zorgvuldig of redelijk motief aannemen aangezien, zoals verzoekster stelt, dit een gegeven is dat gekend is door de gemachtigde aangezien het blijkt uit het administratief dossier. Zo blijkt inderdaad dat verzoekster bijvoorbeeld het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering kreeg (bijlage 13septies) op 15 januari 2019 en dat er grote moeilijkheden waren om haar te verwijderen. Zo bevat het administratief dossier onder meer een nota van 7 juni 2019 aangaande de verlenging van vasthouding waarin in detail de problemen worden uiteengezet. In eerste instantie wordt in die nota toegelicht dat reeds naar aanleiding van een adrescontrole op 15 oktober 2013, verzoekster in het gesloten centrum werd gezet en een identificatieprocedure werd opgestart. Op 18 oktober 2013 werd naar de Jordaanse ambassade een verzoek tot de afgifte van een reisdocument verstuurd, waarbij nog een rappel werd verstuurd op 26 november 2013. Op 12 december 2013 verklaarde de ambassade telefonisch dat het dossier zeer complex is aangezien verzoekster verklaarde in gevaar te zijn in Jordanië. De ambassade wil het dossier sturen naar Amman en verklaart dat dit tijd in beslag kan nemen. Op 16 december 2013 wordt

verzoekster vrijgelaten. Op 15 januari 2019 wordt verzoekster opnieuw opgesloten in het gesloten centrum. Op 17 januari 2019 werd, aldus de nota, een nieuw verzoek voor de afgifte van een reisdocument gestuurd naar de Jordaanse ambassade. Op 27 februari 2019 probeert de identificatiecel opnieuw de Jordaanse ambassade te contacteren, evenwel vruchteloos. Op 14 maart 2019 wordt een rappel gestuurd naar de Jordaanse ambassade, aldus de nota. Op 17 april 2019 geeft de Jordaanse ambassade aan dat ze verzoekster willen ontmoeten, die ontmoeting had plaats op 18 april 2019. Opnieuw wordt aangegeven dat het dossier zal worden overgemaakt aan Amman. Op 9 mei 2019 legt de ambassade uit nog geen antwoord te hebben van Amman. Op 28 mei 2019 geeft de Jordaanse ambassade telefonisch aan dat de procedure nog steeds lopende is.

Met deze gegevens in het dossier, kan de Raad moeilijk het redelijk achten dat verzoekster hier nogmaals bewijsstukken had moeten van voorleggen of dat de gemachtigde geen beoordeling zou kunnen maken van de aangehaalde redenen dat verzoekster niet over de nodige documenten beschikt of kan beschikken om terug te keren. Verzoekster moet dan ook gevolgd worden in haar stelling dat de pertinente gegevens uit het administratief dossier, gekend door de gemachtigde, niet op zorgvuldige wijze in de beoordeling betrokken zijn waardoor, zoals verzoekster aanvoert, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet blijkt. Verder kan verzoekster ook gevolgd worden dat de voormelde situatie het standpunt van de gemachtigde in de bestreden beslissing nuanceert dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor het illegaal verblijf in België.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder er onder meer op dat het begrip 'buitengewone omstandigheid', waarnaar verwezen wordt in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet identiek lijkt op het begrip in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waardoor de hierop van toepassing zijnde rechtspraak evenzeer pertinent is. De Raad stelt vast dat ook in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoekster op 9 augustus 2019 een aanvraag 9bis indiende welke op 15 maart 2013 onontvankelijk werd verklaard samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt ook vermeld dat verzoekster hiertegen in beroep ging en [de uitslag van] het beroep niet afwachtte en ondertussen opnieuw onderhavige aanvraag 10-12bis indiende, eveneens in buitengewone omstandigheden. De Raad wijst er evenwel op dat bij arrest nr. 260 974 van 22 september 2021 de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing werd vernietigd, en het bevel om het grondgebied te verlaten bij arrest nr. 260 975 van dezelfde datum.

Wat betreft het argument van verzoekster dat de gemachtigde wist dat er grote moeilijkheden zijn voor haar terugkeer naar Jordanië gezien de verschillende vasthoudingen met het oog op verwijdering die niet gelukt zijn wegens gebrek aan documenten, wijst verweerder in de nota onder meer op het bevel van 15 januari 2019 "dat echter duidelijk niet nageleefd wordt". De Raad verwijst evenwel naar hetgeen hierboven omtrent de uitvoering van onder meer dit bevel werd uiteengezet. Waar verzoekster ook aanstipt dat aldus de eigen verantwoordelijkheid voor haar illegaal verblijf moet genuanceerd worden, stelt verweerder in de nota dat dit echter slechts een aspect van de beoordeling betreft en verzoekster zich niet geldig op dit aspect kan beroepen om de motieven van de bestreden beslissing aan te vechten. De Raad kan deze redenering in casu niet volgen in die zin dat het de gemachtigde toekomt om op zorgvuldige wijze over elke buitengewone omstandigheid, die het volgens de betrokkene bijzonder moeilijk maakt om het visum in het buitenland aan te vragen, te motiveren. Immers een geldige buitengewone omstandigheid die de betrokkene verhindert om terug te keren naar zijn land om het vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger volstaat. Waar verweerder in de nota ook aanhaalt dat verzoekster tot op heden op geen enkele wijze bewijst dat zij niet kan terugreizen naar haar herkomstland, antwoordt hij evenmin op de aangehaalde problemen die blijken uit het administratief dossier. Tot slot stelt verweerder nog dat het trouwens een volledig andere situatie is om vrijwillig terug te keren naar het herkomstland in tegenstelling tot een gedwongen repatriëring. Dit is evenwel een a posteriori motief, dat niet in de bestreden beslissing kan teruggevonden worden. In de bestreden beslissing staat immers louter dat het argument dat verzoekster niet kan terugkeren naar Jordanië, omdat ze er de nodige documenten niet voor heeft en deze ook niet meer kan verkrijgen, niet kan worden beoordeeld bij gebrek aan bewijsstukken.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan de vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 12bis, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Er is grond om

toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de bevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 augustus 2021 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing gericht tegen deze beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de bevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2021 worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES